

Lou Kockly
igen med
i januari
på Filippinerna
slags mot ett
kteri.

MED LIVET SOM INSATS

Namn: Lou Kockly.
Hund: Spanska adoptivhunden
Alma, 3 år.
Ålder: 28 år.
Bor: Solna utanför Stockholm.
Yrke: IT-koordinator och student.
Intressen: Motorcykel, dykning och
att hjälpa alla slags djur.

Lou stormade hundslakteriet "49 rädda hundar väntade på att dö"

Med skottsäker väst, fast besluten att rädda liv, klev svenska Lou Kockly och sex beväpnade poliser in i ett illegalt hundslakteri mitt i djungeln på Filippinerna. 30 minuter senare var 49 svårt medtagna hundar fritagna. Alla utom fyra överlevde.

TEXT HELENA NIMBRATT FOTO HELENA NIMBRATT & ANIMAL PROTECTION NETWORK

Det luktade blod, var, infektion, avföring blandat med skräck och död.
– Det gick inte att andas. Jag kände paniken från hundarna som låg huller om buller i burarna, säger Lou Kockly och viftar upprört med armarna.
– Nedanför en huggkubbe fanns färskt blod och bredvid låg stora macheter som vittnade om att hundar alldeles för en stund sedan blivit slaktade. Min spontana reaktion var att vi måste få ut hundarna som fanns i slakteriet – nu!
Lou Kockly jobbar för organisationen

Animal Protection Network som har funnits i Sverige sedan 2004 och arbetar för att stoppa tortyr och slakt av hundar och andra djur främst i Asien. I december 2008 reste Lou till Filippinerna och fick delta i ett stort tillslag, mot ett olagligt slakteri tillsammans med den filippinska systerorganisationen AKF. Ett farligt uppdrag.

SITUATIONEN FÖR HUNDAR i Asien är knepig. – Människor på Filippinerna gillar faktiskt hundar, de har dem som husdjur och beundrar deras styrka. Det är just därför som de vill äta deras kött, för att de själva ska få del av hundarnas starka energi. Hundkött är mycket mytomspunnet och tron på dess effekt är starkt rotad bland folk. De betraktar det lite som potensmedlet Viagra, förklarar Lou. Det är däremot inte lagligt att plåga djur på Filippinerna. Men i hundköttsmarknaden finns mycket pengar att tjäna. Därför lockas oseriösa aktörer att slakta hundar och sälja köttet. Och det är i de olagliga slakterierna som hundarna far illa. Polisen i landet saknar resurser för att utreda och komma åt dem som driver de olagliga slakterierna. Utan Lou och AKF hade de inte kunnat agera. Dessutom slaktas hundar som är sjuka av rabies.

Förutom att hundarna behandlas illa bidrar hundköttet till att landets problem med sjukdomen rabies växer.

– Det är förenat med livsfara att äta köttet men på det örat vill ingen lyssna. Hälften av alla de 1 000 som dör i rabies varje år på ▶

TORTYR. På ett hundslakteri på Filippinerna förvarades över 20 hundar i en bur som var 2 x 3 meter.

Varje vecka slaktas 2 000 hundar illegalt på Filippinerna.

Källa: Animal Protection Network

RÄDDADE. 30 minuter tog det för Lou och de övriga i gruppen att frita hundarna. I lastbilen fick de högenenergivätska.

UTAN HOPP. Hundarna låg huller om buller i trånga burar och hade inte fått mat och vatten på två dygn. De hade förlorat allt naturligt beteende. Stanken av skräck var påtaglig.

VILKEN HJÄLTE. Lou skakades djupt av det hon såg. Hundarna rev henne av skräck.

► Filippinerna har smittats genom att äta kött, säger Lou.

Hon skulle utan att tveka flytta till Filippinerna för att hjälpa hundarna på heltid. Om det bara gick, men ekonomin och hennes spanska adoptivhund Alma håller henne med ett starkt grepp kvar i Sverige.

– Mitt hjärta brinner för hundar. Jag har alltid varit bättre på djur än människor. Som liten var jag en stalltjej och jag var den som alltid tog hand om fågelungar som trillat ur boet. Dessutom tycker jag om äventyr, erkänner hon och berättar att i garaget står henne andra bebis: en motorcykel.

– Jag testar gärna farligheter och mina föräldrar säger att jag var en vild unge som barn.

Både äventyrslusten och modet var nödvändiga egenskaper under den dramatiska raiden.

– Jag var tvungen att sätta en sköld kring hjärtat och bearbeta intrycken pö om pö när allt var över. När jag var på plats handlade det bara om att rädda liv.

DET VART TVÅ STYCKEN infiltratörer som under tio månader hade gjort det förberedande arbetet inför tillslaget. Genom att utge sig för att vara köttköpare och restauranginnehavare kunde de få insyn i när och var slakten skulle ske. En morgon på Filippinerna fick Lou ett samtal.

– Polisen meddelade att de skulle slå till

nu och de behövde vår hjälp för att ta hand om djuren. Jag fick 30 minuter på mig att komma på plats.

I ANONYMA LASTBILAR körde aktörer från organisationen och polisen, plus ett helt filmteam från en av de lokala nyhetskanalerna, fram till den plats i djungeln där slakteriet fanns. Alla papper var i ordning, bevismaterial och beslut från en domare om att de hade tillstånd att förstöra egendom för att kunna rädda djuren.

– Det bästa av allt var att vi hade stöd av en polischef, som är känd för att vara omöjlig att köpa, berättar Lou.

Sedan hände allt inom 30 minuter.

– Polisen stordrade in med dragna vapen medan männen

på slakteriet, som hade blivit tipsade, flydde in i djungeln. När området var säkrat kunde vi gå den 50 meter långa promenaden till gläntan i djungeln där hundarna fanns och skulle slaktas.

Lukten av död och blod går inte att beskriva. Det var tydligt att männen redan börjat slakta hundar. Marken vid en huggkubbe var täckt av blod. I övrigt var det helt tyst. Fruktansvärt, minns Lou, med tanke på att 49 hundar var inspärrade i två små burar. Deras nosar var ihopsnörda med nylonsnören som skar in i huden. Men det var inte därför hundarna var tysta.

– Deras livsgnista var helt släckt. De låg och väntade på att dö.

"Hundkött är mytomspunnet och tron på dess effekt är starkt"

vecka slaktas 2 000
ar illegalt på Filippinerna.

Protection Network

RÄDDADE. 30 minuter tog det för Lou och de övriga i gruppen att frita hundarna. I lastbilen fick de högennergivätska.

Hundarna låg huller om buller i r och hade inte fått mat och vattn. De hade förlorat allt naturligt tanken av skräck var påtaglig.

LTE. Lou skakades djupt av det hundarna rev henne av skräck.

► Filippinerna har smittats genom att äta kött, säger Lou.

Hon skulle utan att tveka flytta till Filippinerna för att hjälpa hundarna på heltid. Om det bara gick, men ekonomin och hennes spanska adoptivhund Alma håller henne med ett starkt grepp kvar i Sverige.

– Mitt hjärta brinner för hundar. Jag har alltid varit bättre på djur än människor. Som liten var jag en stalltjej och jag var den som alltid tog hand om fågelungar som trillat ur boet. Dessutom tycker jag om äventyr, erkänner hon och berättar att i garaget står henne andra bebis: en motorcykel.

– Jag testar gärna farligheter och mina föräldrar säger att jag var en vild unge som barn.

Både äventyrlusten och modet var nödvändiga egenskaper under den dramatiska raiden.

– Jag var tvungen att sätta en sköld kring hjärtat och bearbeta intrycken pö om pö när allt var över. När jag var på plats handlade det bara om att rädda liv.

DET VARTVÅ STYCKEN infiltratörer som under tio månader hade gjort det förberedande arbetet inför tillslaget. Genom att utge sig för att vara köttköpare och restauranginnehavare kunde de få insyn i när och var slakten skulle ske. En morgon på Filippinerna fick Lou ett samtal.

– Polisen meddelade att de skulle slå till

nu och de behövde vår hjälp för att ta hand om djuren. Jag fick 30 minuter på mig att komma på plats.

I ANONYMA LASTBILAR körde aktörer från organisationen och polisen, plus ett helt filmteam från en av de lokala nyhetskanalerna, fram till den plats i djungeln där slakteriet fanns. Alla papper var i ordning, bevismaterial och beslut från en domare om att de hade tillstånd att förstöra egendom för att kunna rädda djuren.

– Det bästa av allt var att vi hade stöd av en polischef, som är känd för att vara omöjlig att köpa, berättar Lou.

Sedan hände allt inom 30 minuter.

– Polisen stormade in med dragna vapen medan männen på slakteriet, som hade blivit tipsade, flydde in i djungeln. När området var säkrat kunde vi gå den 50 meter långa promenaden till gläntan i djungeln där hundarna fanns och skulle slaktas.

Lukten av död och blod går inte att beskriva. Det var tydligt att männen redan börjat slakta hundar. Marken vid en huggkubbe var täckt av blod. I övrigt var det helt tyst. Fruktansvärt, minns Lou, med tanke på att 49 hundar var inspärrade i två små burar. Deras nosar var ihopsnörda med nylonsnören som skar in i huden. Men det var inte därför hundarna var tysta.

– Deras livsgnista var helt släckt. De låg och väntade på att dö.

”Hundkött är mytomspunnet och tron på dess effekt är starkt”

STÖD KAMPEN I ASIEN

Rädda hundar för 90 kronor

■ **BLI MEDLEM** i Animal Protection Network, på webbplatsen www.animalprotection.se, finns all information du behöver.

Det går också bra att sätta in pengar på postgiro: 26 22 49-6 eller bankgiro: 5829-8373 (Nordea). Pengarna går oavkortat till föreningens samarbetspartner i Asien. Det kostar cirka 90 kronor att rädda ett katt- eller hundliv.

Animal Protection Network grundades i maj 2004 av Carina Olsson, Pia Hall och Anna Almqvist med målsättningen att förändra missförhållandena för katter och hundar i Asien. Intresset väcktes i samband med att Manfred Karremans film om katter och hundar som torterades till döds för att bli päls visades på Kalla Fakta på TV4 under hösten 2002.

Under 2008 hade föreningen 400 betalande medlemmar. De skänker över 20 000 kronor till Asien varje månad. Pengar som är värda mer än det tiodubbla på plats gör mycket nytta.

En kvart var hon och de andra tvungna att bärga sig, i väntan på att det sista godkännandet från domaren skulle bli färdigt. Sedan klippte de upp burarna och bar ut hundarna.

Bort med nylonsnöret kring nosen, en snabb veterinärkoll och en dos högennergivätska och sedan in i lastbilen.

LOU OCH HENNES KOLLEGER arbetade snabbt hela tiden med vetskapen om att männen från slakteriet kunde dyka upp och en farlig situation skulle kunna uppstå.

Fyra hundar var så medtagna att de dog under den kommande veckan. En del var aggressiva och alla var livrädda. När Lou satt i lastbilen, på väg bort från platsen gungade hon inombords, men samtidigt kände hon sig lycklig över att bilen var full av räddade hundar. Förvånat konstaterade hon att hon var täckt av hundblod och blod från sina egna sönderrivna armar.

– Jag hade inte känt alls att hundarna hade gjort mig illa.

AKTIONEN SLUTADE LYCKAT. Nästan alla hundar överlevde, trots att de var tvungna att köras fem timmar längs dåliga vägar innan de kunde få vård. Direkt började arbetet med att bygga upp hundarnas förtroende för människor. En del behövde opereras. Alla behövde näring och vatten. Alla ska kastreras så fort de blir tillräckligt starka.

– En del av hundarna förlät direkt. Mat och en vänlig hand och sedan hade de glömt allt det hemska de varit med om. Men många av hundarna är väldigt aggressiva, berättar Lou. ■

”Jag var tvungen att sätta en sköld kring hjärtat”

VILL RESA IGEN. Det enda som håller Lou hemma är hennes hund Alma och ekonomin. Hon tog 20 000 kronor ur egen ficka för att genomföra resan.